

Kolegové v seniorátním výboru měli za to, že bych zde měla trochu bilancovat. Tak se o to nějak pokusím.

Napřed zmíním věc, která se asi hodně povedla: **ročenky**, tedy roční souhrny hospodaření. Ty jsou na dubnovém setkání kurátorů vždy velice očekávané ... Nepředpokládám, že by mi kurátoři chtěli jen udělat radost.

Druhá věc jsou seniorátní **webové stránky**. Já sama jsem na ně pyšná, občas mi je někdo pochválí, ale většinou mám pocit, že se tam nikdo nedívá, že je používá jen výbor a ještě ne celý. Víím, že už nejsou moderní, jejich další osud a podoba je v rukou mého nástupce. Ale i když je jejich vzhled zastaralý, tak informace v nich jsou aktuální.

A teď ze zcela jiného soudku.

Práce v seniorátním výboru je velmi různorodá a po celou dobu mne bavila. A přiznávám, že mi občas bude chybět. Co bylo asi nejcennější? **Přátelská atmosféra** na jednáních. Vždy jsme si uměli naslouchat, ve sporných věcech se dobrat nějakého řešení, které jsme mohli všichni tzv. podepsat. Každý tam přináší dary, které od Pána dostal, a ty se tam spojují v jeden celek.

Samozřejmě jsme museli řešit i **nepříjemné věci**. Pro mne asi bylo nejvíce stresující, vstupovat jako jistý nárazník mezi znepřátelené části jednoho velkého sboru. Ale i to nese život, a i v církvi.

Za těch deset let jsem pochopila, že tím jsou ohroženy všechny opravdu velké sbory. Někde stačí málo a oni to už pak zvládnou, někde je třeba dlouhodobá péče. A pochopitelně se to týká i těch sborů středních a malých. Ale problematika velkých sborů je specifická.

Toto nepříjemné téma zakončím větou, kterou ode mne slyšeli snad všichni presbyteři při slibech, které jsem vedla. „Myslete na to, co je nejlepší pro váš sbor a ne pro vás.“ Kdybychom se tím všichni dokázali řídit, konflikty by nebyly.

Na závěr vzpomenu na **dvě farářky**, které mi do seniorátní práce pomohly. Zcela dávno, když jsem ještě jako hvozdnická kurátorka začala chodit na pastorálky, tak mi Dana Rotkovská pomohla se včlenit do společenství farářů, do kterého jsem vlastně nepatřila.

Před deseti lety, v počátcích své práce tady mezi vámi, jsem byla dost nejistá. Mnohdy mi pak stačil pohled na Ester Čaškovou a už jsem věděla. Její přátelský a chápající přístup pro mne hodně znamenal.

Neloučím se s vámi, budeme se vídat na setkání kurátorů a snad i na pastorálkách a konventech, kam miním alespoň občas chodit.